

naturligvis i Tidens Løb gaaet nedad, men omtrent 4 Aar efter, at denne Lov har faaet Livskraft, er der endnu efter Ministerens Oplysning 246 Personer, der maa have personlige Lønningstillæg. Det er da en meget mangelfuld Lov, naar det efter den er nødvendigt at give saadanne Tillæg i saa mange Aar til et saa stort Antal Personer. Det kan ikke kaldes en virkelig gennemtænkt Lønningsforbedring, der gives ved en saadan Lov.

Saa siger den ærede Minister, at f. Eks. Portørklassen har faaet sine Lønninger hævet med gennemsnitlig 156 Kr. aarlig. Nu betyde disse Gennemsnitstal saa forfærdelig lidt, de kunne være saa misvisende; men selv om man gaar ud fra, at dette Tal er rigtigt, ligger det ganske simpelt deri, at det er Forbedringer til Portører ud over Landet, der have hævet Lønnen op til en Gennemsnitsforbedring paa 156 Kr.

Der er af flere ærede Medlemmer blevet talt om, at Jernbanefunktionærerne havde begyndt at føre en skarp Tone, et truende Sprog, eller hvad de nu ville kalde det. Skulle vi ikke undersøge, hvad der er Grunden til, at der fra Jernbanefunktionærernes Side kan lyde en skarp Tone? Det er ganske sikkert den Maade, hvorpaa den højtærede Minister og Rigsdagen have taget denne Sag. Disse Folk have henvendt sig Gang efter Gang, ere gaaede den tjenstlige Vej, gaaet til Ministeren og to Gange til Folketinget med deres Andragender. Men Gang efter Gang, Aar efter Aar ere de blevne afviste, holdte hen med tomme Løfter.

De have ikke faaet opfyldt de Ønsker, de saa rimeligt og beskedent fremsatte. Jeg siger: Enhver, der behandles paa den Maade, taber til sidst Taalmodigheden. Det er menneskeligt. Det vilde vi sikkert alle gøre, hvis vi vare i deres Sted og saa, at vore Ønsker og Krav afvistes Gang efter Gang, uden at der blev taget Hensyn til dem. Saa, siger jeg, er det naturligt, at Taalmodigheden tabes, og hvis der derfor er fremkommet en Tone, der skurrer i de Herrers Øren, er det Dem selv, der ere Skyld i det.

Det er ligeledes blevet sagt, at Funktionærerne havde tænkt paa eller talt om, at de vilde slutte sig sammen med de samvirkende Fagforbund. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) har her straks sin Dom rede over, hvad der saa skal gøres. Han siger, at det skal Staten aldrig finde sig i. Det er kedeligt, at det ærede Medlem ikke

er født i Knut-Riget, hans Haand og Ryg vilde saa udmærket have passet til det. Naar disse Arbejdere tænke paa at slutte sig sammen med andre Arbejdere i de samvirkende Fagforbund, der have hævet den danske Arbejderstand saa overordentligt baade i materiel og intellektuel Henseende, har det ærede Medlem straks sin Dom rede: det maa Staten aldrig finde sig i. Staten skulde altsaa straks komme med Tvangsforholdsregler og forhindre disse Folk i at udøve den Ret, Grundloven ellers hjemler enhver Statsborger i Landet. Heldigvis staar det ærede Medlem alene. Selv hans egne Partifæller staa op, den ene efter den anden, og tage Afstand fra ham. Den Vejrhanepolitik, han er slaaet ind paa, ville de dog ikke være med til at følge. Han er nu bleven saa tjenstivrig i at tjene Regeringen og bære Regeringsflertallets Slæb, at han maa forlade sine egne Standpunkter og slaa en saadan Kolbøtte som den, vi have set i disse Dage.

Med Hensyn til Tantiemen havde den ærede Minister dog ikke mange Indvendinger at gøre mod det Forslag, vi havde fremsat. Og jeg tror heller ikke, at der sagligt kan gøres mange Indvendinger imod det, fordi det er et Forslag, der hviler paa et sundt og godt Princip, paa det Princip nemlig, at man lader Tantiemen udbetale med det højeste Procentbeløb til de smaa Lønninger og saa falde op efter til de store Lønninger. Og naar jeg foreslaar, at Generaldirektøren og Direktørerne og Embedsmændene i første Lønningsklasse skulde være unddragne Tantiemebelønning, er det af gode og gyldige Grunde. Jeg synes, at naar man hører Direktørerne og de øverste Embedsmænd tale i denne Sag, faar man en Følelse af, at deres Standpunkt for en stor Del er dikteret af den Indflydelse, som disse Spørgsmaal kunne faa paa Tantiemens Størrelse. Dersom man vilde spørge Direktør Rimestad, der har været ude i Bladene for at forsvare Ministeriets Stilling, om, hvilken Indflydelse et Huslejetillæg paa 300,000 Kr. vilde faa paa den Tantieme, der kan udbetales til Direktørerne og Embedsmændene i første Lønningsklasse, saa tror jeg, at Direktøren vilde være i Stand til at kunne sige os det paa Kroner og Øre. Man faar ved saa mange Spørgsmaal Indtryk af, at det er ud fra Tantiemesynspunktet, at de Herrer regne.

Tantiemen skulde indføre Sparsommelighed, det finde vi alle rigtigt, sundt og godt. Men man maa skelne mellem to